

POVEȘTI DIN TĂRÂMURILE ÎNDEPĂRTATE

SFÂRȘITUL DE SĂPTĂMÂNĂ ESTE MAGIE sau despre Diana și alte făpturi din Tărâmurile Îndepărtate

Nu-i așa că ați auzit de multe ori întrebarea „Ce ai făcut în week-end?”. Știu, e mai mult o întrebare pe care și-o pun oamenii mari între ei, copiii zic mai

UNEORI UNICORNII VIN ÎN LUMEA
OAMENILOR ȘI AȘTEAPTĂ LA
GRANIȚĂ CA O FATĂ MINUNATĂ SĂ
ÎI CHEME CU UN CĂPĂSTRU ÎN
MÂNĂ ȘI SĂ LE SPUNĂ PE NUMELE
LOR TAINIC.

degrabă „Știi ce-am făcut în week-end?”, dar sunt sigură că nu v-ați gândit niciun moment că o expresie atât de banală are legătură cu magia. Ei bine, vă spun eu: week-endul este un interval de timp în care oamenii ajung cel mai adesea fără să știe în locuri unde Tărâmurile Îndepărtate se intersectează cu Tărâmurile Oamenilor. Nu v-am luminat prea mult, nu? Atunci, mai bine vă povestesc ce am făcut eu în week-end.

Sâmbătă de dimineață la ușa mea a apărut Rosalinda, o pitică pe care nu o cunosc foarte bine pentru că nu apuc niciodată să stau de vorbă cu ea, atât de grăbită e. Până să apuc să dau bună dimineața, mi-a aruncat în brațe un rucsac și o pereche de bocanci și mi-a zis: Diana și magia

sfârșitului de săptămână. Despre pitici ar fi multe de zis, dar după cum vedeți, în povestea de față timpul ne presează, așa că mă rezum la a vă spune deocamdată că piticii sunt băieți și fete, nu ca zânele care sunt doar fete, și sunt conduși de un staroste care răspunde de timp. El decide cum se mișcă timpul: înainte, înapoi, mai repede, mai lent. De aceea, la școală orele se scurg mai încet decât la joacă. Starostele piticilor le lasă mai mult timp învățătorilor să explice lecțiile, iar la joacă, vă dați seama ce ne-am plictisi dacă mingea ar cădea încet, încet sau ar trece o oră până când ne-ar veni rândul să sărim la Picioruș! Stați! Vedeți? Chiar acum un pitic poznaș m-a trimis înapoi în timp ca să mă fac de râs. Știu, copiii nu mai joacă Picioruș, acum se joacă pe play station și pe telefon. În sfârșit, ați înțeles cât de cât cum funcționează timpul. Chiar de timp era legată misiunea mea pe care Rosalinda mi-o comunicase din mers: magia sfârșitului de săptămână. Adică eu trebuia să mă fac cum s-ar zice luntre și punte și să o ajut pe Diana să înțeleagă că sfârșitul de săptămână este un timp magic.

Acum probabil vă întrebați ce legătură au bocancii și rucsacul. Eu nu m-am întrebat pentru că știu că toate lucrurile au un rost, chiar dacă nu ne dăm seama de la început. Întrebări mai bune ar fi: De ce are Diana nevoie să știe de magia timpului de sfârșit de săptămână? sau Cum se încălță o zână

SFÂRȘITUL DE SĂPTĂMÂNĂ ESTE MAGIE

cu bocanci? sau chiar Cine e Diana? Sau nu, asta nu este cu adevărat o întrebare pentru că niciun copil care citește povești nu este curios să afle de la început cine sunt personajele. Copiii știu, din experiență, că vor afla până la sfârșitul poveștii multe lucruri despre cei despre care este vorba în ele. La prima întrebare – De ce are Diana nevoie să știe de magia timpului? – nu vă pot răspunde deocamdată. Voi afla și eu din poveste pe măsură ce îmi desfășor misiunea. Iată, că din toate întrebările nu pot răspunde decât la cea mai puțin importantă și anume: Cum se încalță o zână cu bocanci? Ei bine, aici nu ar fi decât un lucru de spus și anume nu cum, ci unde, iar răspunsul este: pe Tărâmurile Oamenilor. Cum? Așa cum faceți și voi: bagă pe rând picioarele în bocanci, iar apoi strânge șireturile și face o fundiță și trage tare de urechile fundiței ca să nu se facă de răs și să umble cu bocancii descheiați și călcând pe șireturi. Nu cred că există ceva mai caraghios decât o zână cu șireturile desfăcute. Ați văzut o fetiță de grădiniță sau chiar din clasa întâi care nu vrea și pace să învețe să se lege singură la șireturi? Cam așa și cu zânele.

Dar să trecem la fapte, pentru că Rosalinda este exasperată și îmi face semn din mână că timpul trece și eu nici nu am început povestea. După ce am primit misiunea, m-am dus direct la casa Diane. Nu a durat mult pentru că toate zânele, după cum știți, locuiesc aproape de hotarele oamenilor și se și intersectează cu ei tot timpul – vă aduceți aminte de zânele mici, nu?; cele certărețe, care au grijă de parcuri și de locurile de joacă? În plus, am o busolă... O! În numele lui Smog și al tuturor dragonilor! (asta e un fel de înjurătură, cam cum ziceți voi „Ce naiba!”), mi-am dat seama că starostele piticilor m-a băgat brusc în poveste și nu apar de la început, deci nu v-am fost prezentată, ați aflat doar pe parcurs că sunt o zână. Așa e cu poveștile astea în care este vorba de

timp. Nu știi niciodată... ba ești povestitor, ba ești personaj.

E nevoie de puțină ordine, dragii mei! Eu sunt Denaira, o zână călătoare. Sunt o zână mare, adică am mărimea unui om și arăt ca o femeie. Ca mamele voastre, de exemplu. Unele dintre ele, nu toate, sunt chiar zâne, dar acesta e un secret pe care nu vi-l pot spune acum când toți sunt cu ochii pe mine. Când mergem printre oameni, ei nu ne pot deosebi. Dacă nu ești foarte atent, poți sta lângă o zână pe bancă, în parc sau chiar în tramvai. Zânele au diverse însărcinări. Cele călătoare cum sunt eu se amestecă printre oameni și le aduc știri despre locuitorii din Tărâmurile Îndepărtate, cărora ei le zic povești, iar oamenii au fiecare un rol în poveste și astfel, oamenii și faptele de Dincolo scriu împreună istoria în cartea cea mare. Dacă istoria nu e bună, piticii mișcă timpul în față și în spate, mai repede sau mai încet, până când se face bună.

Acum că ați înțeles cine sunt și cu ce mă ocup, v-ați dat seama că mi-a fost ușor să ajung la casa Diane. M-am fâțâit puțin prin fața porții, am sunat, am sărit de câteva ori (foarte încet și foarte jos, așa cum ar face un om) ca să văd dacă e ceva mișcare prin curte, dar nu era nimeni acasă. Pe când mă gândeam ce am de făcut, pe sub poartă a ieșit un bot de cățel care mă mirosea discret și care părea indecis dacă să latre sau nu. Nu e politicos să latre la o zână, dar, pe de altă parte, nu asta e datoria unui cățel, să latre dacă e cineva la poartă? Grea situație! L-a salvat un pitic de grădină care mi-a aruncat în grabă:

- Nu sunt acasă! Au plecat la munte! Și nu cumva să te oprești ca să povestești despre piticii de grădină!
- Dar..., am încercat eu să protestez.
- E deja ora 11 și n-ai făcut nimic. Au plecat de la 7! și și-a bătut încheietura stângă cu două degete de la dreapta, indicându-mi un ceas

SFÂRȘITUL DE SĂPTĂMÂNĂ ESTE MAGIE

imaginar. Știți, cam cum vă arată vouă mama că întârziați la școală sau la grădiniță.

Primul indiciu pentru misiunea mea: Diana era cu părinții la munte. Acum era clar la ce îmi trebuiau bocancii și rucsacul. Bun! Zis și făcut. Am deschis rucsacul. Aveam tot ce îmi trebuie pentru o drumeție: sticlă cu apă, sandvișuri de jucărie care seamănă cu cele pe care le mâncați voi, adică tocmai bune pentru un copil, cu roșii coapte la soare, brânză proaspătă și mărar, între două felii de baghetă cu mac – totuși de jucărie pentru că zânele, firește, nu mănâncă și nici nu beau, dar grozav le place să se joace de-a oamenii. Mi-am deschis capacul busolei – v-am spus mai devreme în treacăt că am o busolă; nu e ceva deosebit, toate zânele călătorești au una – m-am ascuns după un copac să nu vadă nimeni că dispar așa, tam-nisam, și dusă am fost... la Babele.

Ați fost la Babele, nu? Dacă nu, neapărat să-i rugați pe părinți să vă ducă! Babele și Sfinxul sunt niște formațiuni stâncoase, adică niște pietre mari, pe care vântul le-a erodat, adică a suflat peste ele până când le-a dat formă ca să nu mai arate ca niște simpli bolovani care... surpriză! stau chiar pe hotarul dintre Tărâmul Oamenilor și Țara Elfilor. Pentru un strop de geografie, după Țara Elfilor vin chiar Pământurile Zânelor. Deci, să țineți minte când vă duceți la Babele! Câțiva pași mai încolo și sunteți în Țara Elfilor. Dar sigur, nu e chiar așa de simplu. Mai încolo, mai încolo, dar în ce direcție? Și pe unde se intră în Țara Elfilor? Ei, dragii mei, ați pus întrebările greșite! Întrebarea corectă este: când poți să intri în Țara Elfilor? Răspunsul este, ați ghicit acum, că v-am dat un indiciu: La sfârșit de săptămână, în week-end, cum se zice.

Și iată că în timp ce vă dădeam indicii și indicații geografice, apare lângă mine o mutriță rotundă încadrată de un breton un pic prea scurt și de două codițe groase cu

o existență parcă independentă de căpșorul pe care sunt plantate. Nu apuc să mă dezmeticesc, că posesoarea mutriței îmi zice:

- Te dai la o parte? Stai în drum!

Aoleu! Azi toată lumea se grăbește. M-am uitat cercetător la ea să nu fie vreo pitică deghezată, dar nu era. Sigur era o fetiță. O fetiță-om ca să nu existe confuzii.

- Diana, vorbește frumos! s-a auzit o voce în spatele ei și pe cărare a apărut și mama fetiței.

Avea o voce prietenoasă. M-am uitat să nu fie vreo mamă-zână – v-am zis mai devreme că există - șșt! să nu ne audă cineva despre ce vorbim – dar, nu, nu era.

Vai de mine! Nu o fi Diana mea? Spune nu! Spune nu! Am băgat mâna în rucsac după busolă. V-ați dat seama, nu e chiar o busolă obișnuită cum sunt cele care arată nordul. V-am spus doar că mi-a arătat Babele sau nu ați fost atenți la indiciu? În fine, dacă era Diana mea îmi va arăta că am ajuns la capătul călătoriei. Dacă vă e greu să vă imaginați, gândiți-vă la un GPS. Cam așa merge și busola mea, doar că nu îi pot zice GPS, un cuvânt atât de caraghios – gipies – dar nici nu am altul mai bun decât busolă.

Spune nu! Spune nu! am zis din nou, sperând că misiunea mea este legată de altă Diană, nu de stăpâna codițelor, dar, vai de mine! ce să vezi? eram la capătul călătoriei, mă întâlнисem cu Diana, un copil nepolitic și rău-crescut care vorbea cu un om mare – v-am zis că zânele arată ca oamenii mari - cu TU.

În numele lui Smog și al tuturor dragonilor! Ce mă fac? Cum îi zic de magie?

În timp ce răscoleam prin rucsac după busolă, am dat de un prosopel și de

SFÂRȘITUL DE SĂPTĂMÂNĂ ESTE MAGIE

sandvișurile de jucărie, ba și de niște biscuiți pe care nu îi văzusem prima dată. Știți cum e când cauți cu mâna prin rucsac după stilou pentru că nu l-ai pus la locul lui în penar și dai de caiete, de un desen mototolit, de o gumă pe care ai desenat cu carioca și acum te murdărești pe mână? Ei, așa și eu cu busola. Așa că am scos prosopelul, am pus frumos sandvișurile, biscuiții și sticla de apă pe el și, în sfârșit, am dat și de busolă.

Codițele și bretonul or fi crezut că mă pregătesc să mănc, că au început să-mi dea târcoale în timp ce mama și tata întindeau o coșcogeamite față de masă, lângă care au apărut o ladă frigorifică și tot felul de sucuri de nefructe. Nu știu cum să le zic la sucurile făcute din altceva decât fructe, decât sucuri de nefructe. Știți despre ce vorbesc, nu trebuie să vă explic.

Ei, ăsta nu era lucru curat, iar lada frigorifică anunța lucruri urâte, deci trebuia să mă grăbesc... iar de la începutul misiunii nu am făcut altceva decât să mă grăbesc și degeaba, că nu trăgeam nădejde într-o poveste reușită cu final frumos.

Așa că m-am așezat pe iarbă lângă prosopel, am desfăcut sticla cu apă și m-am prefăcut că beau și am invitat-o în treacăt pe Diana să ia un biscuit.

- Pot un sandviș? a zis ea și l-a apucat fără să aștepte să îi răspund.

M-am uitat spre mama cu speranță, mamele din parcuri intervin tot timpul și salvează situația, dar era ocupată să pună masa și nu m-a băgat în seamă.

Mi-a pierit orice interes pentru povestea asta și chiar îmi venea să mă ridic și să plec, ce zic eu să plec? – să dispar – dar știți, zânele nu au voie să folosească magia violentă, așa că am scos cartea dragonilor (da, era și ea în rucsac, bineînțeles, nu plec nicăieri fără ea) să văd cum s-a scris

povestea. Eh, se scrisese cum v-am povestit până acum, fără ștersături, fără însemnări cu roșu și atenționări, deci mai aveam speranță la un final norocos.

În timp ce Diana mânca tot ce adusesem cu mine în rucsac, plescăind din obraji și lingându-se pe buze, s-a interesat cu gura plină despre ce era cartea.

- Ei, i-am zis, este o carte despre Tărâmurile Îndepărtate.. te rog, nu o atinge, se murdăresc paginile de la mâncare. Uite un șervețel!
- Ce sunt Tărâmurile Îndepărtate? m-a întrebat cu un interes care m-a surprins.
- Sunt Tărâmurile unde trăiesc zânele și dragonii! i-am răspuns. Uite, el e Smog cel Mare, cel mai înțelept dintre...
- Nu există zâne și dragoni, mi-a retezat-o scurt. Mai ai biscuiți? Ia uite, a zis, uitând de dragoni și biscuiți, un unicorn. Am și eu un unicorn! Îl cheamă DJ.

Aoleu, ăsta numai nume de unicorn nu e! Digei, gipies, oamenii sunt ciudați. E ca și cum te-ar chema șofer sau profesor de desen. Cum să te cheme DJ? ăsta nu e nume, cu atât mai puțin de unicorn.

Și în timp ce țipa la mama și la tata că nu găsește blestemăția de unicorn - care până la urmă s-a dovedit că mai avea și ochelari de soare – s-a produs lucrul de care mă temeam cel mai mult.

Mama a zis: Pofțiți la masă!

Nu, nu e vorba despre faptul că zânele nu măncă. Am învățat să mă prefac cât se poate de bine, dar, așa cum mă temusem, lada frigorifică era plină de mici, cârnăciori și fripturi, adică de carne pentru grătar. Dragii mei, înțelegeți ce spun? Grătar pe munte, chiar la Babele, la granița cu Țara Elfilor! Fum, mizerie și ambalaje de plastic.

SFÂRȘITUL DE SĂPTĂMÂNĂ ESTE MAGIE

Urma un dezastru: fie piticii opreau povestea și trebuia să o scriu de la capăt, fie elfii urmau să intre în peisaj și nu era un lucru bun, pentru că elfii au săbii și sulite, ei sunt paznicii de la hotar. Deci ce era de făcut? Situația era disperată.

Și cine sau mai bine zis ce credeți că mi-a venit în ajutor? N-o să ghiciți nici în o mie de ani! DJ, unicornul de plastic, cu ochelari de soare și accesorii detașabile. Ce credeți că a făcut? A căzut în focul de la grătar și până să fie salvat a ars pe jumătate. Știu că nu avea cum să se arunce singur în foc. Poate a trecut o zână mică sau poate... .

Vă dați seama ce s-a întâmplat. Diana a uitat de mici și cârnăciori și s-a pus pe plâns. Plângea atât de tare că toate zânele mici și-au pus mâinile la urechi și un dragon de zăpadă a ridicat capul din culcușul lui de pe munte. Oamenii din jur și ființele din Tărâmurile erau cu ochii pe Diana și cei care puteau, pe poveste.

Mi-am dat seama că trebuia să o liniștesc cu orice preț până când pacea dintre lumi nu se tulbura de tot, căci puteam fi prinși cu toții în evenimente regretabile, dacă elfii se supărau. Așa că am luat-o de mână și i-am șoptit:

- Hai să citim în cartea mea care este leacul pentru un unicorn rănit!

Am deschis cartea la pagina cu unicorni și am citit:

Unicornii trăiesc în Tărâmurile Îndepărtate și sunt atât de puțini încât și ființele de acolo îi întâlnesc foarte rar. Uneori ei vin în Lumea Oamenilor și așteaptă la graniță ca o fată minunată să îi cheme cu un căpăstru

în mână și să le spună pe numele lor tainic. Dar fetele minunate sunt din ce în ce mai rare încât unicornii sunt triști și mulți dintre ei mor de supărare. De aceea au rămas atât de puțini. Fetele minunate s-au rărit și ele pentru că la sfârșit de săptămână, când se încheie un timp și începe altul, fac lucruri care măhnesc Tărâmurile de Dincolo și fac unicornii să plângă.

Mutrița supărată a devenit serioasă. S-a ridicat și mi-a făcut semn că a înțeles. A strâns fața de masă cu resturile de mâncare, a pus șervețelele murdare într-o pungă, ba chiar a turnat apă peste jar și a strâns cenușa în lada frigorifică transformată ca prin magie în ladă de gunoi.

Fetițele de la mesele improvizate de alături au strâns și ele tot gunoiul mai bine chiar decât niște zâne mici. Diana a căutat prin rucsac o cariocă și a scris cu litere mari pe o bucată de carton:

INTERZIS GRĂTARUL ÎN ȚARA ELFILOR!

Și apoi s-a întors către mine și mi-a spus:

- Denaira, magia sfârșitului de săptămână este să facem curat pe munte și în toate locurile dintre Ținuturile Oamenilor și Tărâmurile Îndepărtate. Numai așa putem salva unicornii.

Mi-am dat seama că Diana este una dintre fetele minunate, chiar dacă nu știa încă. Am îmbrățișat-o și am văzut amândouă coama albă lucind printre stânci.

SFÂRȘITUL DE SĂPTĂMÂNĂ ESTE MAGIE